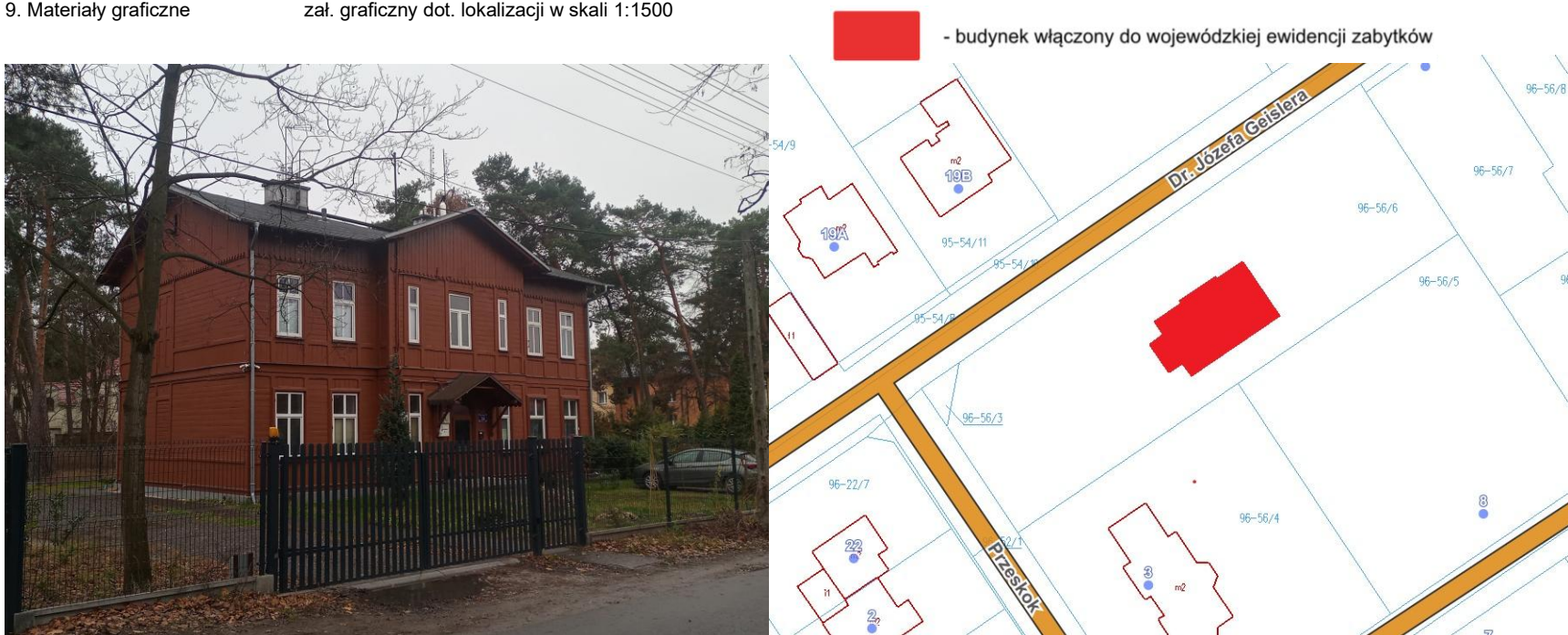

KARTA EWIDENCYJNA OBIEKTU NIERUCHOMEGO NIEWPISANEGO DO REJESTRU ZABYTKÓW		3. Miejscowość	
1. Nazwa	2. Czas powstania	Otwock	
Willa „Kazimierówka”, ob. budynek mieszkalny	Przed 1906 r.		
9. Materiały graficzne	zał. graficzny dot. lokalizacji w skali 1:1500	4. Adres (ulica, nr posesji)	
		ul. dr. Józefa Geislera 24 (działka ew. nr 56/6, obręb 0096)	
		5. Przynależność administracyjna	
		województwo mazowieckie powiat otwocki gmina Otwock	
		6. Współrzędne geograficzne	
		N: 52°06'32.268" E: 21°16'26.568"	
		7. Użytkowanie obecne	
		Budynek użytkowany	
		8. Stan zachowania	
		Dobry	

10. Istniejące zagrożenia, najpilniejsze postulaty konserwatorskie Historia Willa „Kazimierówka” została wybudowana przed 1906 r. dla Ryszowskiego (prawdopodobnie Kazimierza Ryszowskiego, urzędnika kolei) przy ul. Granicznej 90, ob. ul. dr. Józefa Geislera 24, wcześniej nr 14. W 1906 r. należała ona do Stefana Stankiewicza, zarządcy dużych majątków ziemskich na ziemi siedleckiej, a po przeprowadzce do Warszawy fabrykanta posiadającego destylarnię win, wódek i likierów. W „Przewodniku po Otwocku i jego okolicach na rok 1906” anonsowane było ogłoszenie o wynajmie pokoi letnikom z Warszawy. Willa oferowała suche, ciepłe, starannie umeblowane pokoje z elektrycznymi dzwonekami do stróża. Na parterze i piętrze willi znajdowały się po dwa 2-pokojowe mieszkania wyposażone w kuchnię, z dostępem do przeszklonych werand. Od 1931 r. właścicielem willi był Zysia Ulrych (Ulrich) zamieszkały w Warszawie przy ul. Mariańskiej 9, właściciel nieruchomości przy ul. Twardej. Nieruchomość miała wówczas adres ul. Geislera 14. Być może Ulrych był jej właścicielem już w 1926 r., dokumenty archiwalne wskazują, że był on wówczas mieszkańcem domu własnego w Otwocku. Z domowej książki meldunkowej z 1931 r. wiadomo, że Zysia Ulrych mieszkał w budynku razem z rodziną: żoną Temą i dziećmi: Izraelem Jankielem, Majerem, Mojsze i (pierwsze imię nieczytelne) Frajndlą. Większość mieszkańców willi stanowili Żydzi. W związku z wybuchem wojny w 1939 r. Ulrych utracił własność nad nieruchomością, która uznana została za majątek opuszczony. W 1961 r. przeszła ona na własność Skarbu Państwa. Opis Budynek założony został na rzucie zbliżonym do prostokąta, wolnostojący, z werandą dostawioną do korpusu głównego. Jest on drewniany, 2-kondygnacyjny, o dachu 2-spadowym krytym papą. Ściany zewnętrzne oszalowano deskami w układzie pionowym (szczyt, pasy poniżej otworów okiennych) i poziomym, z listwami akcentującymi narożniki i osie budynku oraz gzymsami podokiennymi. Na snycersko opracowany detale architektoniczne składają się m.in. dekoracyjne opracowanie dolnej krawędzi szalunku poniżej dachu. Elewacje północna i południowa są 7-osiove, z 3-osiowym pseudoryzalitem na osi. Wejście do budynku od strony frontowej (północnej) i tylnej (południowej) osłonięto 2-spadowym daszkiem. Do ściany szczytowej (zachodniej) przylega zadaszona, zabudowana weranda. Ściana szczytowa (wschodnia) ma niewielki otwór okienny doświetlający poddasze. Otwory okienne są prostokątne, stolarka okienna wymieniona na współczesną PCW, drzwi są współczesne. Wartości Wzniesiona przed 1906 r. willa „Kazimierówka” posiada wartości historyczne, dokumentuje przemiany urbanistyczne wynikające z rozwijającego się ruchu budowlanego podwarszawskich miejscowości letniskowych wzdłuż linii Kolei Nadwiślańskiej na przełomie XIX i XX w. Jednocześnie jako przykład drewnianej zabudowy willowej Otwocka, stanowi świadectwo dominującej w tym czasie estetyki zabudowy letniskowej budowanej na potrzeby przedstawicieli klasy urzędniczej. Kolejne zmiany właścicieli odzwierciedlają przemiany społeczne i historyczne wpływające na charakter miejscowości, w tym obecność społeczności żydowskiej w Otwocku. Wartości artystyczne wynikają z formy i dekoracji budynku, a także przemysłowego detalu snycerskiego – zwartej bryły o oszalowanej elewacji z zaakcentowaną pionowymi i poziomymi listwami artykulacją ścian. Ponadto przedmiotowy budynek jest nośnikiem wartości naukowych, które wynikają z jego warstwy materialnej, m.in. technologii wykonania – drewnianej konstrukcji charakterystycznej dla zabudowy rejonu linii otwockiej. Obiekt należy do grupy najstarszych budynków na terenie miejscowości i stanowi świadectwo historii Otwocka.	11. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających) Stan zachowania Dobry. Postulaty konserwatorskie – zachowanie gabarytów, bryły, opracowania i konstrukcji budynku Zagrożenia – nieprawidłowo prowadzone prace remontowe
	12. Opracowanie karty ewidencyjnej (autor, data i podpis) Tekst: Monika Wesołowska, 21.08.2025 r. Zdjęcia: Monika Wesołowska, 19.11.2024 r.